

I. Prin contestația formulată, SC xxx invocă în susținerea cauzei, următoarele:

- Referitor la cheltuielile cu combustibilul în sumă de xxx RON , considerate la control nedeductibile fiscal, în susținerea cauzei SC xxx arată că „suma stabilită de organul fiscal nu corespunde cu realitatea” întrucât „, în realitate, conform bilanțelor de verificare aferente anilor 2002 și 2003, totalul contului 6012 este de xxxRON.”

- Referitor la cheltuielile aferente unor servicii facturate de SC xxx către SC xxx , în sumă de xxx RON, consideră nejustificată constatarea organului fiscal că acestea sunt nedeductibile fiscal. Arată că „, derularea contractului între cele două societăți a avut la bază contactarea de către SC xxx a unor clienți și punerea lor în legătură cu SC xxx prin care SCxxx să contracteze livrări de mărfuri” și că „factura a fost înregistrată de ambele firme iar contravaloarea facturii de prestări servicii a fost achitată de către SC xxx.”

Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de xxx RON, consideră „nejustificată colectarea de TVA atât timp cât factura a fost achitată.”

- Referitor la suma contestată de xxx RON, reprezentând diferența rezultată din vânzarea unor mărfuri în anii 2003 și 2004 la prețuri inferioare prețurilor de achiziție, se susține că „suma precizată este netemeinică și nu are bază de calcul.” Totodată precizează că „, suma stabilită de către organul fiscal privind reântregirea bazei de impozite a TVA nu are o justificare legală.”

- Referitor la suma încasată în avans de către petentă în luna decembrie 2002 de xxx RON, pentru care s-a stabilit la control colectarea TVA în sumă de xxx RON, se susține că „,că nu trebuia colectat TVA având în vedere că nu există o relație comercială între cele două societăți, deci nu putea fi vorba de de facturare.” Se mai face precizarea că „,în mod greșit organul fiscal face trimitere la Legea 345/2002, ce nu are legătură cu acest aspect.”

- În ceea ce privește impozitul pe venitul din salarii, în sumă de xxx RON, se susține că „,suma reținută de organul de control în decizia de impunere nu este cea reală” întrucât „,organul de control nu a luat în calcul deciziile, privind salariile, înregistrate la ITM xxx.”

- Referitor la taxa asupra activităților dăunătoare sănătății susține că „,în mod normal și legal, organul de control trebuia să dispună ca regularizarea sumei de xxx RON (achitată de către SC xxx în anul 2002) să se facă la nivelul anului 2002-anul plății.”

II. Prin Raportul de inspecție fiscală întocmit în data de xxx, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, organele de inspecție fiscală ale Activității de inspecție fiscală din D.G.F.P. xxx au constatat următoarele:

a) Din verificarea modului de determinare, înregistrare și virare a impozitului pe profit efectuată pentru perioada ianuarie 2002-decembrie 2004 s-au constatat următoarele cheltuieli nedeductibile:

- Cheltuieli cu combustibilul înregistrate în anul 2002 în contul 6012, în valoare totală de xxx RON și în anul 2003 în contul 6022, în valoare totală de xxx RON, pentru care societatea comercială controlată nu a putut prezenta documente justificative privind consumul de carburanți, nerespectând prevederile art. 6 din Legea nr.82/1991 republicată, coroborat cu art. 9 alin. 7 lit. j) din Legea nr. 414/2002.

- Cheltuielile reprezentând prestări servicii marketing, în valoare totală de xxx RON, facturată de SC xxx cu factura seria xxx nr. xxx, pentru care nu s-au întocmit documente justificative care să reflecte prestarea efectivă a serviciilor facturate (raport de lucru, situații lucrări, tarife percepute, etc) conform art. 9 alin. 7 lit. s) din Legea nr. 414/2002.

- Cheltuieli cu descărcarea gestiunii de marfă în anul 2003, în valoare totală de xxx RON, xxx RON în anul 2004, conform art. 9 pct. 1 din Legea nr.414/2002, respectiv art. 21 alin. 1 din Legea nr. 571/2003.

b) Cu privire la modul de determinare, înregistrare și virare a TVA, în urma controlului efectuat pe baza documentelor puse la dispoziție de societatea comercială controlată s-au constatat următoarele:

În luna decembrie 2002 societatea comercială a dedus TVA în sumă de xxx RON din Factura fiscală seria xxx nr. xxx emisă de SC xxx, pentru care societatea nu a justificat prestarea efectivă a serviciilor facturate, fiind încălcate prevederile art. 22 alin. 5 lit. a) din Legea nr. 345/2002.

În cursul anilor 2003 și 2004 societatea comercială controlată a achiziționat mărfuri pe care le-a valorificat la un preț inferior celui de achiziție fără ca ulterior să reântregească baza de impozitare a TVA cu suma de xxx RON în anul 2003 și xxx RON în anul 2004 și, în consecință, nu s-a stabilit și înregistrat TVA corespunzătoare în sumă de xxx RON în anul 2003 și de xxx RON în anul 2004. S-a stabilit că nu au fost respectate prevederile art. 18 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 345/2002, și respectiv prevederile art. 137 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 571/2003, republicată.

În urma verificărilor efectuate s-a mai constatat că în luna decembrie 2002 societatea comercială a încasat prin bancă în avans de la clienți suma de xxx RON (înregistrată în contul 419), pentru care nu a colectat TVA în valoare de xxx RON, conform art. 16 alin. 4 lit. c) din Legea nr. 345/2002. Ulterior suma a fost regularizată în lunile august 2004 și iunie 2005, fapt pentru care au fost calculate dobânzi și penalități de întârziere.

De asemenea, pentru TVA stabilită suplimentar au fost calculate dobânzi în sumă de xxx RON și penalități de întârziere în sumă de xxx RON.

c) Din verificarea modului de determinare și virare a impozitului pe venitul din salarii s-a constatat că în luna iulie 2004 societatea comercială contestatoare „a înregistrat în contabilitate o operațiune de ștornare eronată, în sensul diminuării obligației de plată la impozitul pe veniturile din salarii cu suma de xxx RON” fără a justifica această operațiune cu documente legale, fapt pentru care la control s-a stabilit un debit suplimentar de impozit în sumă de xxx RON, pentru care au fost calculate dobânzi în sumă de xxx și penalități de întârziere de xxx RON, conform O.G. nr. 92/2003

d) La verificarea taxei asupra activităților dăunătoare sănătății s-a stabilit la data de 30.09.2005 o diferență suplimentară de taxă în sumă de xxx RON pentru care nu s-au calculat dobânzi și penalități deoarece societatea a virat eronat suma de xxx RON, stabilindu-se la data controlului o sumă virată în plus în sumă de xxx RON.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societatea comercială contestatoare, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată invocate de organele de inspecție fiscală și de societatea comercială contestatoare, se reține:

1. Referitor la suma de xxx RON, reprezentând cheltuieli cu combustibilul din anii 2002 și 2003, cauza supusă soluționării este stabilirea dacă cheltuielile cu combustibilul înregistrate în evidența contabilă a societății comerciale în perioada anilor 2002-2003 este în sumă de xxx RON sau xxx RON.

În contestația formulată autoarea susține că „suma stabilită de organul fiscal nu corespunde cu realitatea” întrucât „conform bilanțelor de verificare aferente anilor 2002 și 2003, totalul contului 6012 este xxx RON.” Prin urmare, nu se contestă legalitatea stabilirii ca nedeductibile fiscal a cheltuielilor cu combustibilul ci realitatea sumei stabilite în raportul de inspecție fiscală față de sumele din bilanțele de verificare întocmite de societatea comercială pe anii 2002 și 2003.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei se reține că în bilanța contabilă pe luna 12 anul 2002, anexată în copie la dosarul cauzei (fila 2) este trecută la contul 6012 „Cheltuieli privind combustibilii”, la rulaj total, suma de xxx lei RON iar în bilanța contabilă pe luna 12 anul 2003, anexată și ea la dosarul cauzei (fila 4 verso) este trecută la contul 6022 „Cheltuieli privind combustibilul”, la rulaj total, suma de xxx RON, deci suma totală a cheltuielilor privind combustibilul din cele două bilanțe este de xxx RON.

Se menționează că aceste conturi și sume din bilanțe se găsesc înscrise întocmai și în raportul de inspecție fiscală contestat la cap. III-Impozitul pe profit, în contestație s-a preluat greșit suma de xxx lei RON referitoare la taxa pe valoarea adăugată din Decizia de impunere nr. xxx.

De asemenea, la contestare nu s-a ținut cont de Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 306/26.02.2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, prin care s-a aprobat noul plan de conturi general cu aplicare începând cu 1 ianuarie 2003, astfel că începând cu anul 2003 evidența cheltuielilor privind combustibilul se ține cu ajutorul contului 6022.

Având în vedere că cheltuielile privind combustibilul consemnate în raportul de inspecție fiscală contestat pe cei doi ani coincid cu cele din evidența contabilă a societății comerciale controlată, susținerea din contestație este neîntemeiată urmând să se respingă contestația ca neîntemeiată pentru cheltuielile în sumă de xxx RON.

2.Referitor la suma de xxx RON, reprezentând prestări servicii marketing,, facturată de SC xxx cu factura seria xxx nr. xxx, cauza supusă soluționării o constituie stabilirea dacă aceste cheltuieli cu

serviciile de marketing achiziționate sunt deductibile la calculul profitului impozabil în condițiile în care din documentele anexate la dosarul cauzei nu rezultă punerea în execuție a contractului pe baza documentelor care să facă dovada naturii prestațiilor de servicii, tarifelor practicate, timpul consumat.

În fapt, între SC xxx, în calitate de beneficiar, și SC xxx, în calitate de prestator, s-a încheiat Contractul de prestări servicii nr. xxx.

Obiectul contractului constă în: prospectarea pieței, transmiterea ofertelor de la persoanele fizice sau juridice pentru produsele comercializate de beneficiar; informarea potențialilor clienți privind produsele comercializate de beneficiar; efectuarea de studii privind prețurile pe piață.

Articolul 3 prevede că prestatorul este obligat să acționeze la îndeplinirea îndatoririlor impuse de contract, informează clar persoanele fizice și juridice contactate pentru promovarea produselor beneficiarului și preia eventualele comenzi pe care le transmite beneficiarului.

Articolul 7 -Comisionul și prețurile produselor, prevede că plata serviciului prestat se va face la finalul lunii după avizarea de către beneficiar a raportului prestatorului în care se va stipula clar valoarea cheltuielilor efectuate cu serviciul prestat. Tot aici se precizează că „pentru activitatea desfășurată în cursul anului 2002 s-a negociat și facturat cu factura xxx, comisionul de xxx RON exclusiv TVA, respectiv xxx RON inclusiv TVA” și că „pentru aceasta nu se mai percepe raportul prestatorului.”

La art. 10 s-a prevăzut că durata contractului este până la 31.12.2002.

În susținerea contestației autoarea arată că „derularea contractului între cele două societăți a avut la bază contractarea de către SC xxx a unor clienți și punerea lor în legătură cu SC xxx prin care SC xxx să contracteze livrări de mărfuri” și că „factura a fost înregistrată de ambele firme iar contravaloarea facturii de prestări servicii a fost achitată de către SC xxx”

Așa cum au constatat și organele de inspecție fiscală, contractul în cauză nu s-a derulat în fapt iar prestația menționată în contract nu a fost realizată, societatea contestatoare prezentând drept motivare în contestație numai derularea teoretică a contractului.

Pentru Factura fiscală seria xxx nr. xxx emisă de prestator, atât prestatorul cât și beneficiarul nu au putut prezenta nici un document care să demonstreze că s-au desfășurat activități de intermediere cu clienți, fapt menționat și în procesul verbal încheiat la SC xxx și nota explicativă dată de administratorul acestei societăți comerciale, documente ce sunt anexate la raportul de inspecție fiscală.

În drept, Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit prevede la art. 9 alin. (7) că : „Potrivit prezentei legi, cheltuielile nedeductibile sunt: [.....]

s) cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, prestări de servicii sau asistență, în situația în care nu sunt încheiate contracte în formă scrisă și pentru care beneficiarii nu pot justifica prestarea acestora pentru activitatea autorizată;”

Având în vedere că acest contract s-a încheiat în data de 25.11.2002 cu valabilitate până la 31.12.2002 iar în el chiar s-a stabilit pentru anul 2002 comisionul și factura de decontare a serviciilor nr. xxx, rezultă că acesta a fost încheiat numai în scopul de a justifica întocmirea acestei facturi și a deducerii cheltuielilor.

Față de cele mai sus și ținând cont că societatea contestatoare nu poate demonstra prestarea efectivă a serviciilor, așa cum prevede legea, se reține că cheltuielile cu serviciile de marketing nu sunt deductibile fiscal și urmează să se respingă contestația ca neîntemeiată și pentru aceste cheltuieli în sumă de xxx RON.

3. Referitor la suma contestată de xxx RON, reprezentând cheltuieli cu descărcarea gestiunii de marfă, cauza supusă soluționării o constituie stabilirea dacă sunt deductibile la calculul profitului impozabil diferențele nefavorabile între prețul de achiziție mai mare și prețul de vânzare mai mic al unor mărfuri livrate de societate beneficiarilor în anii 2003 și 2004.

În fapt, în anul 2003 societatea a achiziționat mărfuri pe care le-a comercializat către diverși beneficiari la un preț de valorificare inferior celui de achiziție. În urma valorificării acestor mărfuri, din veniturile obținute nu au fost recuperate cheltuielile, respectiv prețul de achiziție cu suma de xxx RON.

În drept, Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit prevede la art. 9 alin.(1) că: „La calculul profitului impozabil cheltuielile sunt deductibile numai dacă sunt aferente veniturilor impozabile.”

În anul 2004 societatea a achiziționat, de asemenea, mărfuri pe care le-a comercializat către diverși beneficiari la un preț inferior celui de achiziție. În urma acestei operațiuni comerciale din veniturile obținute nu au fost recuperate cheltuielile, respectiv prețul de achiziție, cu suma de xxx RON. În drept Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevede la art. 21 alin. (1) că: „Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli

deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare."

Din prevederile legale citate rezultă că, pentru ca o cheltuială să poată fi considerată deductibilă din punct de vedere al impozitului pe profit, această cheltuială trebuie regăsită în prețul produselor comercializate și recuperată prin venituri, dacă legea nu prevede altfel. De asemenea, prețul de vânzare trebuie să acopere cel puțin prețul de achiziție al mărfurilor, dat fiind faptul că, prin definiție, scopul înființării unei societăți comerciale este obținerea de profit din activitatea de exploatare, conform obiectului de activitate al acesteia.

Punctul 3.1. din cap. 2, secțiunea 3 din Reglementările contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 306/23.02.2002, precizează următoarele:

„a) la data intrării în unitate, bunurile se evaluează și se înregistrează în contabilitate la valoarea de intrare denumită valoare contabilă, care se stabilește astfel: [...]

- bunurile procurate cu titlu oneros, la cost de achiziție; [...]

d) la data ieșirii din unitate sau la darea în consum, bunurile se evaluează și se scad din gestiune la valoarea lor de intrare."

Din reglementările legale prezentate rezultă că la ieșirea din gestiune mărfurile se scad la valoarea lor de intrare în gestiune, iar diferența de cost nerecuperată prin prețul de vânzare al mărfurilor respective reprezintă cheltuială nedeductibilă fiscal întrucât nu este aferentă veniturilor realizate de societatea comercială.

Prin urmare, diferența dintre costul de achiziție și prețul de vânzare al mărfurilor valorificate la intern în anii 2003 și 2004, fără a fi trecut în mod distinct în facturile de livrare, reprezintă cheltuială nedeductibilă din punct de vedere fiscal, așa cum au stabilit organele de inspecție fiscală prin raportul de inspecție fiscală și anexa la acesta, urmând să se respingă contestația ca neîntemeiată pentru cheltuielile în sumă de xxx RON.

4. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de xxx RON, cauza supusă soluționării este de a stabili dacă societatea contestatoare își putea exercita dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă unor servicii de marketing facturate în condițiile când atât societatea beneficiară cât și cea prestatoare nu au justificat prestarea efectivă a acestor servicii.

La data de 25.11.2002 SC xxx a încheiat cu SC xxx un contract de prestări servicii al cărui obiect îl constituia „prospectarea pieței, transmiterea ofertelor de la persoane fizice și juridice pentru produsele comercializate de beneficiar” și „studiile privind prețurile de piață."

În perioada 25.11.-31.12.2002, societatea contestatoare și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în Factura fiscală seria xxx nr. xxx emisă de către cealaltă societate în baza contractului încheiat între cele două societăți, reprezentând prestări servicii de marketing.

Organele de inspecție fiscală nu au acordat societății contestatoare dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă facturii întrucât, deși a solicitat prezentarea de documente, atât beneficiarului cât și prestatorului de servicii, documente care să justifice serviciile în cauză, nu s-a putut verifica natura prestațiilor efectuate.

Prin contestația formulată, autoarea susține că „derularea contractului între cele două societăți a avut la bază contactarea de către SC xxx a unor clienți și punerea lor în legătură cu SC xxx prin care SC xxx să contracteze livrări de mărfuri” și că factura a fost înregistrată de ambele firme și a fost achitată de beneficiar.

Ca urmare, consideră „nejustificată colectarea de TVA atât timp cât factura a fost achitată."

Autoarea contestației se referă greșit la „colectare de TVA" în realitate este vorba despre „deducerea TVA" pentru servicii de marketing.

În drept, Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, prevede la art. 22 alin. (5) că: „Taxa pe valoarea adăugată prevăzută la alin. (4) pe care persoana impozabilă are dreptul să o deducă este:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de către o altă persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată;"

Se reține faptul că, în susținerea contestației, societatea nu a prezentat documente din care să reiasă natura serviciilor prestate și care să ateste că aceste servicii au fost efectiv prestate și destinate realizării de operațiuni impozabile. Mai mult, faptul că în contractul încheiat pentru perioada de valabilitate (25.11-31.12.2002) s-a stabilit comisionul de plată și factura de decontare a serviciilor

(seria xxx nr. xxx) cu dată ulterioară contractului, dovedește că încheierea contractului s-a făcut la data emiterii facturii pentru justificarea întocmirii ei și a taxei deduse.

Având în vedere cele precizate mai sus și prevederile legale în materie invocate urmează să se respingă contestația ca neîntemeiată pentru această taxă pe valoarea adăugată.

5. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de xxx RON, cauza supusă soluționării este de a stabili dacă societatea contestatoare avea obligația de a recalcula și regulariza taxa dedusă cu ocazia achiziționării unor mărfuri în situația în care aceste mărfuri au fost livrate ulterior la un preț mai mic decât costul de achiziție.

În fapt, în cursul anilor 2003 și 2004 societatea a achiziționat mărfuri pe care le-a valorificat la un preț inferior prețului de achiziție fără ca ulterior să reântregească baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată în sumă de xxx RON.

În contestația formulată autoarea susține că „suma stabilită de către organul fiscal privind reântregirea bazei de impozitare a TVA nu are o justificare legală.”

În drept, Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, prevede la art. 18 alin. (1) lit. b) că: „Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din: [...]

b) prețurile de achiziție sau, în lipsa acestora, prețul de cost, determinat la momentul livrării/prestării,[...]; Această prevedere legală este conținută și de art. 137 alin.(1) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Având în vedere prevederile legale de mai sus se reține că organele de inspecție fiscală în mod legal au procedat la recalcularea taxei pe valoarea adăugată dedusă inițial de societate, stabilind diferența nedeductibilă de taxă pentru anii 2003 și 2004, urmând să se respingă contestația ca neîntemeiată pentru această taxă pe valoarea adăugată.

6. Referitor la suma contestată de xxx RON, încasată de petentă în cursul anului 2002, reprezentând avansuri primite și pentru care nu a colectat taxa pe valoarea adăugată în sumă de xxx RON, cauza soluționării este de a stabili dacă societatea avea obligația de a evidenția taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă avansurilor încasate de la clienți.

În fapt, în luna decembrie 2002 societatea a încasat prin bancă în avans de la clienți suma de xxx RON pentru care nu a colectat taxa pe valoarea adăugată aferentă în sumă de RON.

Avansurile încasate au fost regularizate în luna august 2004 și în luna iunie 2005.

În contestație se susține că „nu trebuia colectat TVA având în vedere că nu există o relație comercială între cele două societăți” și că „în mod greșit organul fiscal face trimitere la Legea 345/2002, ce nu are legătură cu acest aspect.”

Susținerea este neântemeiată având în vedere că avansul a fost înregistrat în evidența contabilă a societății în contul 419 „Clienți creditori” și conform Normelor metodologice de utilizare a conturilor contabile, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr 704/1993 „cu ajutorul acestui cont se ține evidența clienților creditori, reprezentând avansuri încasate de la clienți.”

În drept, Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată, prevede la art. 16 alin.(4) că: „Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată este anticipată faptului generator atunci când:

-----
c) se încasează avansuri, cu excepția avansurilor acordate pentru:

1. plata importurilor și a datoriei vamale stabilite potrivit legii;
2. realizarea producției destinate exportului;
3. efectuarea de plăți în contul clientului;
4. livrări de bunuri și prestări de servicii scutite de taxa pe valoarea adăugată.”

Având în vedere prevederile legale de mai sus se reține că organele de inspecție fiscală în mod legal au stabilit obligația colectării taxei pe valoarea adăugată aferentă avansurilor încasate, motiv pentru care se va respinge contestația și pentru suma contestată de xxx lei.

Referitor la dobânzile și penalitățile de întârziere aferente TVA stabilită suplimentar și cea necollectată pentru avansuri încasate, în sumă de xxx RON, respectiv xxx RON, contestate, prezentate în anexa nr. 6 la raportul de inspecție fiscală, acestea au fost calculate în baza art. 33 din Legea nr. 345/2002, republicată, care prevede că: „Pentru neplata integrală sau a unei diferențe din taxa pe valoarea adăugată în termenul stabilit, persoanele impozabile datorează majorări de întârziere și penalități de întârziere calculate conform legislației privind calculul și plata sumelor datorate pentru neachitarea la termen a impozitelor și taxelor”, precum și a articolului 108 alin. (1), care precizează că: „, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.”

Având în vedere faptul că stabilirea de dobânzi și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată în sarcina contestatoarei reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul conform principiului de drept „accessorium sequitur principalem”, precum și a prevederilor legale citate mai sus, urmează să se respingă contestația ca neîntemeiată pentru acest capăt de cerere.

7. Referitor la impozitul pe venitul din salarii în sumă de xxx RON, la dobânzile în sumă de xxx RON și la penalitățile de întârziere aferente de xxx RON, cauza supusă soluționării este stabilirea dacă societatea contestatoare datorează aceste sume, având în vedere că nu a prezentat documente legale pentru justificarea operațiunii de ștornare din luna iulie 2004 a impozitului pe salarii.

În fapt, în luna iulie 2004 societatea a înregistrat în contabilitate o operațiune de ștornare prin care a diminuat obligația de plată la impozitul pe veniturile din salarii cu suma de xxx RON.

La solicitarea organelor de inspecție fiscală societatea nu a justificat cu documente legale operațiunea de ștornare în cauză. Ca urmare, în urma controlului s-a stabilit un debit suplimentar în sumă de xxx RON, s-au calculat dobânzi în sumă de xxx RON și penalități de întârziere aferente în sumă de xxx RON.

În contestația formulată se arată că „organul de control nu a luat în calcul deciziile privind salariile înregistrate la ITM xxx” și ca urmare „suma reținută de organul de control în decizia de impunere nu este cea reală.”

Facem mențiunea că societatea contestatoare nu a depus documente de justificarea a ștornării efectuate în luna iulie 2004, ștornare care este înregistrată în bilanța de verificare întocmită pe luna iulie 2004 și care a redus impozitul pe venituri de natura salariilor restant evidențiat în creditul contului 444 „Impozitul pe venituri de natura salariilor” de la xxx RON la xxx RON.

Contestatoarea nu demonstrează de ce suma din decizia de impunere nu este reală și nu justifică legalitatea operațiunii de ștornare și legătura ei cu „deciziile privind salariile înregistrate la ITM Dolj.”

Situația impozitului pe veniturile din salarii pe perioada controlată datorat este redată în Anexa nr. 7 la raportul de inspecție fiscală. Conform situației impozitul datorat pe perioada controlată este de xxx RON (practic stabilit pe perioada decembrie 2001-aprilie 2004), din care s-a plătit în data de 22.07.2002 suma de xxx RON rămânând o restanță de xxx RON.

Prin respectiva ștornare de xxx RON societatea a redus nejustificat obligația către bugetul de stat consolidat de la xxx RON la xxx RON, fapt pentru care se va respinge contestația ca neîntemeiată pentru impozitul pe venit din salarii în sumă de xxx RON.

Referitor la dobânzile și penalitățile de întârziere aferente impozitului pe venit din salarii stabilit suplimentar, în sumă de 3.097 RON, respectiv 921 RON, contestate, prezentate în anexa nr. 6 la raportul de inspecție fiscală, acestea au fost calculate în baza articolului 115 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în anul 2005, care precizează că :„, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.”

Având în vedere faptul că stabilirea de dobânzi și penalități de întârziere aferente impozitului pe venituri din salarii în sarcina contestatoarei reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul, conform principiului de drept „accessorium sequitur principalem”, precum și a prevederii legale citată mai sus, urmează să se respingă contestația ca neîntemeiată și pentru acest capăt de cerere

8.Referitor la taxa asupra activității dăunătoare sănătății, se face precizarea că nu se contestă legalitatea stabilirii taxei suplimentare datorată, în sumă de xxx RON, ci modul și legalitatea în care „organul de control trebuia să dispună ca regularizarea sumei de xxx RON (achitată de către SC xxx în anul 2002) să se facă la nivelul anului 2002 - anul plății.”

Față de solicitarea contestatoarei, menționăm că inspecția fiscală, conform art. 92 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în anul 2005, are ca obiect stabilirea diferențelor obligațiilor de plată, precum și a accesoriilor aferente acestora, în urma verificării bazelor de impunere, a legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabili, respectării prevederilor legislației fiscale și contabile.

Articolul 112 din aceeași ordonanță stabilește următoarele:

„ (3) Compensarea se face de organul fiscal competent la cererea debitorului sau înainte de restituirea ori rambursarea sumelor cuvenite acestuia, după caz, în ordinea prevăzută la art. 111 alin. (2).[.....]

(5) Compensarea creanțelor debitorului se va efectua cu obligații datorate aceluiași buget, urmând ca din diferența rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, [...]

(7) Organul competent va înștiința în scris debitorul despre măsura compensării luate potrivit alin. (3), în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii."

Din aceste prevederi legale se reține că efectuarea compensării creanțelor debitorului se face pe baza cererii acestuia, cu nominalizarea obligațiilor ce se compensează, de către compartimentul cu atribuțiuni de colectare a creanțelor bugetare al organului fiscal, astfel că solicitarea contestatoarei este neîntemeiată.

Având în vedere motivele de fapt și de drept invocate în referat, în conformitate cu prevederile art. 186 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în anul 2005, se

D E C I D E

Respingerea în totalitate ca neîntemeiată a contestației formulată de SC xxx.